

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 351. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18667.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad der imidlertid gav Anledning til Krigen var et Udbrud af det gamle Fiendskab mellem *Korinth* og dens Aflægger *Korkyra* (Korfu), et Fiendskab saa mosgroet, at mellem dem holdtes det første *Sø-Slag*, Grækerne vidste af at sige, over *tohundrede* Aar før det, hvorved de nu vilde afgjøre deres Trætte om, hvem af dem der havde Ret til at blande sig i den Parti-Strid, der uroede *Epidamnus* (Durazzo), en Plante-Stad, som *Korkyræerne* under en *Korinthisk* Høvding havde anlagt i Epiros *Thukydid I. 13. 24.. Korintherne tabde Slaget, men da de rustede sig paa Ny og kaldte alle deres Bunds-Forvandte, hvoriblandt Spartanerne, til Hjælp, fandt *Korkyra*, som svigtede i Perser-Krigen og stod ene, Spillet for voveligt, og søgde Hjælp i Athenen, hvorpaa den, efter egen Tilstaaelse, ei havde andet Krav, end det Tillokkende der for Grækenlands største Sømagt kunde ligge i at forbinde sig med den Næststørste, paa Veien til *Italien*. Skjøndt nu Athenen ei kunde tage *Korkyras* Parti mod dens Moder-Stad, uden, efter Græske Begreber, at gaae mellem Bark og Træ og begunstige en unaturlig Opsætsighed, og uagtet Freds-Brud med *Korinth* var i alle Maader en Udfordring til Sparta, saa fattede dog den ellers meget fredelige *Perikles* en urimelig Lyst til Krig, saa det var intet Under, Man giættede paa, han blot vilde give Athenienserne, som krævede ham til Regnskab for hans Huusholdning, andet at tænke paa*Plutarks *Perikles*.. *Perikles* 352døde alt i Krigenes tredie Aar, men dog førdes den til det Tiende omtrent i hans Aand, saa Athenienserne indlod sig ikke i aaben Mark med Spartanerne, men gav By-Marken til Priis, og hævnede sig ved Plyndring paa Kysten af Peloponnes, hvor de endogsaa, ved at befæste *Pylos* (Navarin) skaffede sig en god Havn, og efterat den Spartanske *Vove-Hals Brasidas* og den Atheniensiske *Spøge-Fugl Kleon*, der ene satte Liv i Spillet, paa een Gang havde bidt i Græsset ved *Amphipolis* (Emboli) i Makedonien, sluttede Medbeilerinderne en Fred, der aabenbar løb ud paa en venskabelig Deling af Grækenland imellem sig*Thukydid IV. 3. V. 6. 10-18. Diodor XII. 323-24.. Men det var kun *Perikles-Tiden*, eller den anden Menneske-Alder efter Slaget ved *Salamis*, der vilde døe i Fred, og det viiste sig strax at den Ny, som *Alkibiades* stræbde at give Navn, vilde blive krigersk for Alvor, thi denne Frænde af *Perikles* og Discipel af *Sokrates*, udrustet med Alt hvad hans Tids-Alder beundrede, elskede Krigen, ikke for Fredens eller for Udfaldets, men for dens egen Skyld: for den raske Bevægelse hvori den satte alle Sjæls og Legems Kræfter og det fri Spille-Rum den gav baade Livet og Indbildnings-Kraften. Blændende deilig, en Mester i alle Legems-Øvelser, tapper, vittig og veltalende, maatte *Alkibiades* nødvendig staae for Mængden af Athenienserne, som deres Ideal, thi han var det, og hans Ærgierrighed og grændseløse *Kaadhed* maatte da gaae vidt, før de fandtes utilgivelige*Plutarks *Alkibiades*..